

Ujević skulpture gradi jedinstvenim blokom kontinuiranog obrisu, ali i odmacima unutarnjeg naboja nevidljivih karika u povezivanju fragmenata, sraza punog i mogućih praznina. Put je to ka dinamičnosti forme, uzbuđljivosti odnosa figure i okolnog prostora. Osjeća se gibljivost forme, njene epiderme, i u napetosti mišićja oblika i grudicaštim izdancima. Formi nabijenih energijom s neprekidno pulsirajućim membranama, temeljenih pojmom magme, no zarobljene broncom. A dosegnuta tvarnost jeka je umjetnikova dodira, i bogatstva Ujevićeve umjetničke imaginacije.

Stanko Špoljarić

TRI SUNCA

Tri me Sunca
Grijaše
Kad malen ja
Bijaše
Moja mater Sunce
Moja baba Sunce
Moja strina Sunce
Tri me sunca
Zlatna
Grijaše
Hraniše me kruhom
Suncem okruglim
Ko kruh dobra
Moja mater Sunce
Ko kruh dobra
Moja baba sunce
Ko kruh dobra
Moja strina Sunce

Petar Ujević

Petar Ujević, Sveti Franijo razgovara spticama, bronca

Petar Ujević, Blaženi Alojzije Stepinac, bronca

Petar Ujević, Konj sv. Pavla, aluminij

Vladimir Meglič rođen je 15. travnja 1955. godine u Donjem Pustakovcu u Međimurju. Godine 1975. maturirao je na Školi primijenjenih umjetnosti u Zagrebu. Nakon završene škole radio je na scenografijama u zagrebačkom Hrvatskom narodnom kazalištu. Nakon pet godina provedenih u

HNK-u, 1981. godine upisuje se na Akademiju likovnih umjetnosti u Zagrebu. Diplomirao je na slikarskom odjelu 1986. godine u klasi prof. Josipa Biffela. Od tada djeluje kao samostalni slikar, izlažući na brojnim skupnim izložbama u Hrvatskoj i inozemstvu, između ostalog i s Controm, neformalnom grupom stvaralaca istomišljenika. Prvu samostalnu izložbu priredio je u njemačkom Konstanzi 1995. godine. Njegov rad karakterističnog je figurativnog i snažnog pikturnog jezika nadahnutog djetinjstvom, kazalištem ili religijom. Motiv drvenog stolca postaje glavna tema njegovog slikarstva koju je pretočio i u treću dimenziju, u stolce – objektne koje oblaže mozaikom ili ih oslikava. Do danas je napravio mnoge radove u raznim slikarskim tehnikama: mozaike, tehnike jajčane tempere, freske, ulja, enkaustike..., a radovi mu se nalaze u mnogim sakralnim objektima u Hrvatskoj i BIH. O njegovu je radu 2006. godine objavljena monografija iz pera Enesa Quiena. Živi i umjetnički djeluje u Zagrebu.

Izdavač: Grad Belišće i Župa sv. Josipa Radnika - Belišće
Proslov: Stanko Špoljarić, povjesničar umjetnosti
Urednici kataloga: prof. Branko Matišić, fra Branko Janjić, fra Dario Mican
Fotografije: Miro Martinić, Petar Ujević
Tisak: Tiskara i knjigovežnica Slog - Belišće
Naklada: 200 primjeraka

Petar Ujević rođen je 4. prosinca 1960. u Krivodolu, gdje završava osnovnu školu. Gimnaziju je završio u Imotskom, a diplomirao na Akademiji likovnih umjetnosti u Zagrebu 1984. godine nakon čega je bio suradnik majstorske radionice Ivana Sabolića. Profesori su mu bili Stipe Sikirica, Želimir Janeš i Branko Ružić. Kao samostalni umjetnik djeluje od 1995. godine. Deset godina radio je u Jadran filmu te u koprodukcijским projektima na izradi kiparske scenografije.

Dragovoljac je i veteran Domovinskog rata. Član je SZUH-a, HDLU-a, LIKUM-ai ULUS-a.

Petar Ujević član je neformalne grupe umjetnika Contra, koja okuplja devetoricu stalnih članova, a zajedničko im je jedino nastojanje na zanatskim vrijednostima, uvažavanje tradicije i poštivanje individualne kreativnosti.

Petar Ujević u dosadašnjem je svom radu razvio tematski i morfološki raznoliki opus u kojemu se napose izdvajaju figuralne (grupne) cjeline. Realizirao je brojna djela u rasponu od male plastike do monumentalnih ostvarenja i javnih spomenika: primjerice, Histriion 1984. u Cavtatu (kao dobitnik Vjesnikove nagrade), reljef Bitka za Vrgorac 2004. u Vrgorcu, Križni put 2011. u crkvi u Rakitju, kip Sv. Antuna Pustinjaka 2005. i spomenik Ivici Sudniku 2007. – oba u Samoboru, zatim reljef Cravatten Stadt 2008. u Slavonskome Brodu, niz od šest privremeno izloženih skulptura KravatArt 2010. u Zagrebu te, za sada posljednji, Oblak, 2013. u Samoboru.

Vladimir Meglič, Večera u Emausu, ulje na platnu

Izložba slika Vladimira Megliča
i skulptura Petra Ujevića

MEGLIĆ

UJEVIĆ

Belišće,
Predvorje Gradske uprave
26. travnja - 17. svibnja 2019. g.

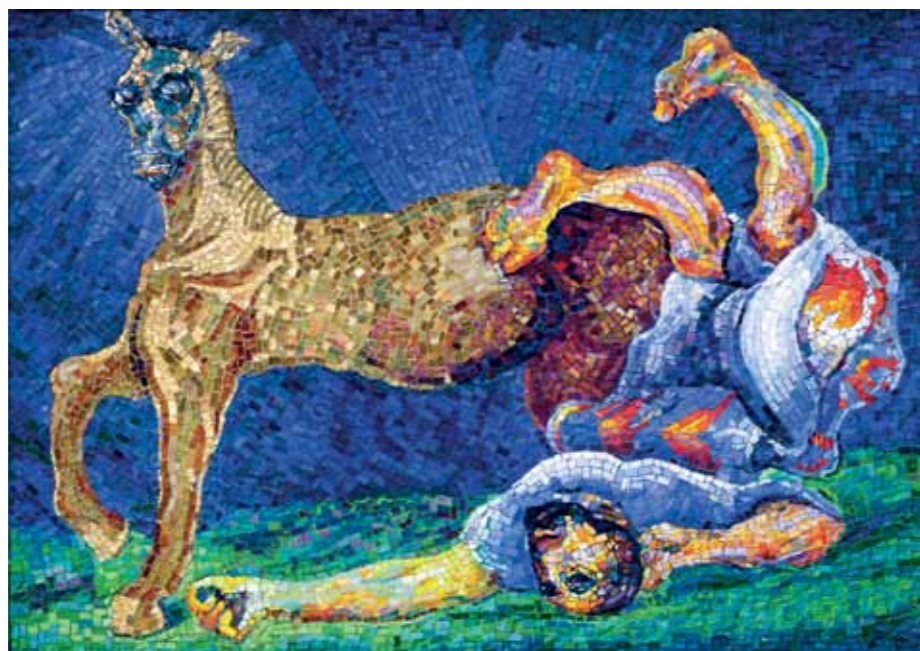
Petar Ujević, Razgovor s anđelom, umjetni kamen

Zajedničke izložbe slikara i kipara mogu se promatrati na nekoliko načina. Sagledavati svakog autora ponaosob, dakako uočiti posebnosti već i radi različitih likovnih vrsta, ali i tražiti pa i nalaziti njihove srodnosti. Vladimir Meglič i Petar Ujević afirmirana imena suvremene hrvatske likovne scene bez sumnje u mnogome se dodiruju. Prvenstveno figurativnim konceptom djela (obojica su pripadnici značajne grupe Contra) te na potki realističnog, osvojenom slobodom umjetničke interpretacije grade svoje osobne stilistike, gdje je činjeničnost motiva dobila novu izražajnost. Svakako je zanimljivo prisluškivati njihove „razgovore“ osjetiti strujanje kreativnih silnica, potenciranih i njihovim privatnim druženjem. Veze postoje i u karakteru forme, nekoj oporosti, ali i pritajenoj tankočutnosti. I u sintezi tradicije shvaćene u ozračju njihovog suvremenog senzibiliteta. I kod Megliča i kod Ujevića dosegnute vrlo visoke vrijednosne razine, s prepoznatljivom autentičnošću načina razvijanog dugim stvaralačkim kontinuitetom i svježinom izraza.

Ova izložba rezultat je njihovog umjetničkog angažmana u Belišću, s djelima reprezentativnih formata za javne, prvenstveno crkvene prostore. A izložba, pa i u fragmentarnoj formi o pojedinom opusu, s ostvarenjima uglavnom komornih dimenzija, upotpunjuje saznanja o umjetnicima osebujnih poetika.

Vladimir Meglič, Abrahamov posjetitelj, ulje na platnu

Vladimir Meglič, Savlovo obraćanje, mozaik

Vladimir Meglič, Na putu za Emaus, ulje na platnu

Vladimir Meglič sukus izložbe stavio je na dvije teme. Večere u Emausu, i susretu na putu u Emaus, i svojim karakterističnim motivom, stolom i stolicama u interijeru. Na zanimljiv način Meglič prikazuje susret Krista i dvojice učenika, jedan od njih je Kleofa, a ime drugog nam je nepoznato, pri kraja uskrsnog dana stavlajući formatom tek naznačene likove u širinu i dubinu krajolika, koji zbog značenja trenutka dobiva dimenziju sakralnog. Meglič bojom, a ponajviše svjetlom stvara veličanstvenost dojma neba na zemlji. Bez obzira na tek mrljolik prikaz figura one dominiraju u prostoru, i poradi kompozicijskih rješenja i kolorističkih akcenata, u uravnoteženju svih razina sadržaja i motiva. Predložak pejzaža je stvaran jer je Meglič pošao od ambijenta u kojem se biblijska scena i dogodila, dajući joj božansku, ljudsku i umjetničku duhovnost, s kadrom, u pogledu s visine, u kojem su sve sastavnice slike povezane s istom vedrom ugodajnošću. Kod „Večere u Emausu“ čestom prizoru kršćanske ikonografije vlada pomalo mistična atmosfera, stvorena tamnom paletom i povremenim iskrenjem svjetla, potaknuta i izgledom figura ekspresionističkog prizvuka. Lica su uronjena u fond slojevite boje, građena snagom nemirnog poteza na površini bogate strukture. Pastoznošću boje Meglič oblikuje forme svog zaštitnog znaka, stolova i stolica, definiranih siluteom blage zakrivljenosti, linijama uraslom u žitkost slikarske materije otvorenog kolorita. Ono obično, postaje neobično, simbolično u svojoj motivici, a u kompozicijskoj razigranosti ispunjeno predmetnošću, koja u ideji slike nadilazi puku konkretnost, već joj se sadržaj nalazi u vitalnosti boje, i suodnosu oblikovnog repertoara.

Petar Ujević, na izložbi se predstavlja naznakom retrospektivnog pregleda, s nizom skulptura različitog tematskog određenja, manjim mjenama stilistike i vremena nastanka. Volumen izvjesne robusnosti površine i mase (i u primjerima i zaglađenih i razvedenih ploha) kiparski je sjajno osmišljen i kod ostvarenja preobrazbe realističnog i u naglašenijem prisustvu doslovne činjeničnosti, ali i stilizacije, kod prikaza asocijativne dramaturgije, i kod pojedinačnih likova i kompozicija složenog scenarija. Sakralna tematika ima vidno mjesto. Impresivna i istovremeno intimistička „Posljednja večera“ primjer je kiparski uvjerljivog grupiranja likova, apostola uz dominantu Krista, građenih adiranjem oblikovnih grumena dovedenih do figurativne čitkosti. Slični koncept primijenjen je i u „Razgovoru s anđelom“ dok je kod „Konja sv. Pavla“ Ujević stavio težište na sam pad, a ne na figuru. Kod portreta bl. Alojzija Stepinca, odnosno, bez portretne izvornosti, sv. Franje u razgovoru s pticama Ujević vertikalitetom forme ističe dostojanstvo u svetosti. U Ujevićevom opusu zanimljive su njegove animalističke skulpture, i djela intrigantne literarnosti.

Petar Ujević, Posljednja večera, umjetni kamen